Nagy Zsuka

Részlet az Érszűkület című ciklusból

akarat

(a folyosón jött velem szemben
a lábam, én meg nem ott voltam…)

bementem a disznókhoz az ólba,
rálépett a lábamra egy,
a seb egyre csúnyább lett,
nem fájt, észre se vettem.

le kellett vágni az egyik lábamat.
nagy trauma volt, persze.
műanyagszékkel és egy bottal mentem le a kertbe.
az még jó volt, de most itt a munka,
és nem tudom úgy csinálni.
fél lábbal még ment, kerekesszékben nehezebb.
meg az a baj, felülre hízok,
de most jó kedélyű vagyok,
nem fáj semmim,
megszoktam, hogy nincsenek lábaim.
le tudok hajolni, ha kell,
csak itt a sok munka, nincs ki csinálja.

(hiába, bennem van, hogy csinálni kell.
ha jön a lányom, nézem, ahogy kapál.
nagy boldogság kerít be ilyenkor,
csak én már nem tudok,
ezt az egyet sajnálom, nagyon.)

NAGY ZSUKA (1977) Ratkó József-díjas költő. Legutóbbi kötete: *Tornacipők a stégen* (2019).

zeusz kerekesszékben

mikor odaérek,
maga alá vizel.
büdös, mint a
veszettség,
ezt nagyanyám
mondta így.

(hanyatlik
valami életnek
nyikorgó kerekesszéke.)

a földön összegyűrt cigis doboz,
becsapódott aszteroida,
a gyűrt részeknél az eső fény
különös albedó.

és csak hull a vizelet, ürítő esőnek,
a bűzlő lehelet után viharos szél
lökdösi a biciklimet.

műlábú univerzum, rajta kicsi, holdszerű
repedés. csatakos, harcos zeusz tüzet kér,
odaadom a gyújtómat, szájában tejutat éget,
feltolom az emelkedőn, és továbbmegyek.

utánam néz, és okád egyet,
a földön Hesztia, Déméter, Héra, Hádész, Poszeidon
zihál, majd rémülten széjjelfutnak mind.

vetésforgó

már alig van foga, és bottal jár,
arca összetört agyagedény,
látlelete valaminek, ami nincs.
pillanatragasztóval újrarakott
mosoly, ami talán még emlékeztet rá.
virslit kér, kenyeret, mustárt,
kapja mellé a rövidet.
és leülnek mellé kicsit,
akiknek mindig volt hová hazamenniük.
megveregetik a vállát,
az meg kotyog, mint nagyanyám
kávéfőzője, vesznek neki felest,
és visszaülnek a helyükre.
ő nem inna már, de ezt sosem mondja,
megissza mind, amit adnak neki.
ennyi szeretet neki is jár, gondolja,
és lefordul a székről, beesik az asztal alá.

A kocsma bezár, az asztal alatt alszik,
valami szobában ébred,
ahol nem adnak neki inni, csak enni
kell és pihenni, a nő(vér) megsimogatja arcát,
letörik belőle egy darab, vigye magával,
kezitcsókolom, mondja szemérmesen.
nincs hozzászokva a simogatáshoz,
csak a vállát szokták veregetni, ha.

szóval, álmodik egy ember éjszaka,
reggelre felmossák, kitessékelik,
mert jó reggelt van. nem tudom, hogy kel fel,
hogy tápászkodik a botjára, csak azt tudom,
mindent megold, ha bottal is, ha tört arccal,
ha mindig újra fel kell kelni a pult alól, az asztal alól,
akkor is, minden reggel arra kel, hogy talán ma
nem kell semmit innia.